

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 lipca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Maurizio Fiamingo (C-362/13), Leonardo Zappalà (C-363/13), Francesco Rotondo i in. (C-407/13) przeciwko Rete Ferroviaria Italiana SpA

(Sprawy połączone C-362/13, C-363/13 i C-407/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony, zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Sektor transportu morskiego — Promy obsługujące połączenie między dwoma portami położonymi w tym samym państwie członkowskim — Możliwość zawierania kolejnych umów o pracę na czas określony — Klauzula 3.1 — Pojęcie „umowy o pracę na czas określony” — Klauzula 5.1 — Środki służące zapobieganiu nadużywaniu kolejnych umów o pracę na czas określony — Sankcje — Przekształcenie stosunku pracy na czas określony w stosunek pracy na czas nieokreślony — Przesłanki)

(2014/C 292/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maurizio Fiamingo (C-362/13), Leonardo Zappalà (C-363/13), Francesco Rotondo i in. (C-407/13)

Strona pozwana: Rete Ferroviaria Italiana SpA

Sentencja

- 1) Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony, zawarte w dniu 18 marca 1999 r., stanowiące załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), należy interpretować w ten sposób, że stosuje się ono do pracowników, takich jak skarżący w postępowaniach głównych, zatrudnionych jako marynarze na podstawie umów o pracę na czas określony na promach obsługujących połączenie między dwoma portami położonymi w tym samym państwie członkowskim.
- 2) Postanowienia porozumienia ramowego należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniach głównych, które przewiduje, że umowy o pracę na czas określony muszą określać swój czas trwania, ale już nie swój termin końcowy.
- 3) Klauzulę 5 porozumienia ramowego należy interpretować w ten sposób, że jej postanowienia co do zasady nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniach głównych, które przewiduje przekształcenie umowy o pracę na czas określony w stosunek pracy na czas nieokreślony jedynie w przypadku nieprzerwanego zatrudnienia pracownika u tego samego pracodawcy na podstawie takiej umowy przez okres dłuższy niż jeden rok, przy czym stosunek pracy uważa się za nieprzerwany, jeżeli pomiędzy ustaniem umowy na czas określony a zawarciem kolejnej takiej umowy minie okres nie dłuższy niż 60 dni. Jednakże to do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy warunki stosowania oraz rzeczywiste wykonanie właściwych przepisów prawa krajowego stanowią odpowiedni środek pozwalający na zapobieganie i karanie nadużyć przy stosowaniu kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy na czas określony.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 7.9.2013.
Dz.U. C 313 z 26.10.2013.